Προδικαστικά ερωτήματα

Δεδομένου ότι:

α) οι δυνατότητες των υπηρεσιών SIAs ([1]) να χρησιμοποιούν τα δεδομένα BCD ([2]) που τους παρέχονται, είναι ουσιώδεις για την προστασία της εθνικής ασφάλειας του Ηνωμένου Βασιλείου, συμπεριλαμβανομένων των πεδίων της καταπολέμησης της τρομοκρατίας, της κατασκοπίας και της διάδοσης της χρήσης πυρηνικών όπλων·

β) ένα θεμελιώδες χαρακτηριστικό της χρήσης των δεδομένων BCD από τις υπηρεσίες SIAs είναι ο εντοπισμός άγνωστων μέχρι πρότινος απειλών για την εθνική ασφάλεια μέσω μη στοχευμένων μαζικών τεχνικών, οι οποίες βασίζονται στη συγκέντρωση των δεδομένων BCD σε ένα σημείο. Η κύρια χρησιμότητά τους έγκειται στο ότι καθιστούν δυνατή τη γρήγορη ταυτοποίηση και ανάλυση των στόχων, ενώ παρέχουν επίσης μια βάση για την ανάληψη δράσης ενόψει επικείμενης απειλής·

γ) ο πάροχος δικτύου ηλεκτρονικών επικοινωνιών δεν οφείλει να διατηρεί κατόπιν τα δεδομένα BCD (πέραν του χρονικού διαστήματος που επιβάλλουν οι συνήθεις επιχειρηματικές του υποχρεώσεις), τα οποία διατηρούνται μόνον από τις κρατικές υπηρεσίες (SIAs)·

δ) το εθνικό δικαστήριο έκρινε (υπό την επιφύλαξη ορισμένων ζητημάτων) ότι οι εγγυήσεις σχετικά με τη χρήση των δεδομένων BCD από τις υπηρεσίες SIAs συνάδουν με τις απαιτήσεις της ΕΣΔΑ ([3])· και

ε) το εθνικό δικαστήριο έκρινε ότι τυχόν επιβολή των απαιτήσεων στις οποίες αναφέρονται οι σκέψεις 119-125 της απόφασης [της 21ης Δεκεμβρίου 2016, Tele2 Sverige και Watson κ.λπ., C-203/15 και C-698/15 (EU:C:2016:970), στο εξής: απαιτήσεις της απόφασης Watson] θα έθιγε τα μέτρα που λαμβάνουν οι υπηρεσίες SIAs για την προστασία της εθνικής ασφάλειας και, συνεπώς, θα έθετε σε κίνδυνο την εθνική ασφάλεια του Ηνωμένου Βασιλείου·

1) Λαμβανομένων υπόψη του άρθρου 4 ΣΕΕ και του άρθρου 1, παράγραφος 3 της οδηγίας 2002/58/ΕΚ ([4]) [για την ιδιωτική ζωή και τις ηλεκτρονικές επικοινωνίες, στο εξής: οδηγία για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες], εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης και της οδηγίας για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες υποχρέωση παροχής μαζικών δεδομένων επικοινωνίας στις υπηρεσίες ασφαλείας και πληροφοριών (SIAs) ενός κράτους μέλους, η οποία απορρέει από εντολή Υπουργού (Secretary of State) προς πάροχο δικτύου ηλεκτρονικών επικοινωνιών;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο ερώτημα, υπόκειται αυτή η εντολή Υπουργού στις απαιτήσεις της απόφασης Watson ή σε άλλες πρόσθετες απαιτήσεις πέραν εκείνων που επιβάλλονται από την ΕΣΔΑ; Αν ναι, με ποιον τρόπο και σε ποιον βαθμό εφαρμόζονται οι σχετικές απαιτήσεις, λαμβανομένων υπόψη, αφενός, της βασικής ανάγκης των υπηρεσιών SIAs να χρησιμοποιούν τεχνικές μαζικής απόκτησης και αυτόματης επεξεργασίας δεδομένων για να προστατεύουν την εθνική ασφάλεια και, αφετέρου, του βαθμού στον οποίο οι δυνατότητες αυτές, καίτοι κατά τα άλλα συνάδουν με την ΕΣΔΑ, ενδέχεται να περιορίζονται ουσιωδώς λόγω της επιβολής τέτοιων απαιτήσεων;

([1]) Υπηρεσίες ασφάλειας και πληροφοριών.
([2]) Μαζικά δεδομένα επικοινωνίας.
([3]) Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών.
([4]) Οδηγία 2002/58/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2002, σχετικά με την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και την προστασία της ιδιωτικής ζωής στον τομέα των ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία για την προστασία ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες) (ΕΕ 2002, L 201, σ. 37).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Općinski Sud u Rijeci (Κροατία) στις 9 Νοεμβρίου 2017 — Anica Milivojević κατά Raiffeisenbanke St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

(Υπόθεση C-630/17)

(2018/C 022/42)

Γλώσσα διαδικασίας: η κροατική

Αιτούν δικαστήριο

Općinski Sud u Rijeci

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα: Anica Milivojević

Εναγόμενη: Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Αντίκεινται τα άρθρα 56 και 63 της Σύμβασης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις διατάξεις του Zakon o ništetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom (νόμου περί ακυρότητας των συμβάσεων δανείου που εμφανίζουν διεθνή χαρακτηριστικά και καταρτίζονται στη Δημοκρατία της Κροατίας με μη αδειοδοτημένο πιστωτή· Narodne novine αριθ. 72/2017), και συγκεκριμένα στις διατάξεις του άρθρου 10 του ως άνω νόμου, οι οποίες ρυθμίζουν την ακυρότητα των συμβάσεων δανείου και άλλων δικαιοπραξιών που καταρτίζονται συνεπεία της συναφθείσας μεταξύ οφειλέτη (κατά την έννοια των άρθρων 1 και 2, πρώτη περίπτωση του προαναφερθέντος νόμου) και μη αδειοδοτημένου πιστωτή (κατά την έννοια του άρθρου 2, δεύτερη περίπτωση, του ίδιου νόμου) συμβάσεως δανείου ή ερείδονται επ' αυτής, ακόμη και αν καταρτίσθηκαν προ της ενάρξεως ισχύος του ως άνω νόμου, και μάλιστα από την κατάρτισή τους, με αποτέλεσμα να υποχρεούται καθένα από τα συμβαλλόμενα μέρη να αποδώσει στο άλλο όσα τυχόν έλαβε βάσει της άκυρης συμβάσεως και, όταν αυτό δεν είναι δυνατόν ή όταν η φύση της εκπληρωθείσας υποχρεώσεως δεν το επιτρέπει, να υφίσταται υποχρέωση καταβολής επαρκούς χρηματικής αποζημιώσεως η οποία διαμορφώνεται σε συνάρτηση προς τις ισχύουσες κατά την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως τιμές;

2) Αντίκειται ο κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (αναδιατύπωση), και συγκεκριμένα το άρθρο 4, παράγραφος 1, και το άρθρο του 25, στις διατάξεις του άρθρου 8, παράγραφοι 1 και 2, του Zakon o ništetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom (Narodne novine αριθ. 72/2017), που ορίζει ότι, σε διαφορές στο πλαίσιο συμβάσεων δανείου οι οποίες εμφανίζουν διεθνή χαρακτηριστικά κατά την έννοια του εν λόγω νόμου, ο οφειλέτης δύναται να εναγάγει τον μη αδειοδοτημένο πιστωτή ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους στο έδαφος του οποίου έχει την έδρα του ο τελευταίος ή, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η έδρα του μη αδειοδοτημένου πιστωτή, ενώπιον των δικαστηρίων του τόπου όπου ο οφειλέτης έχει την κατοικία ή την έδρα του, ενώ ο μη αδειοδοτημένος πιστωτής, κατά την έννοια του προαναφερθέντος νόμου, μπορεί να κινήσει ένδικη διαδικασία κατά του οφειλέτη μόνο ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους στο έδαφος του οποίου έχει την κατοικία ή την έδρα του ο τελευταίος;

3) Πρόκειται για σύμβαση που καταρτίζει καταναλωτής κατά την έννοια του άρθρου 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 και κατά το λοιπό νομικό κεκτημένο της Ένωσης, όταν ο δικαιούχος του δανείου είναι φυσικό πρόσωπο το οποίο συνήψε σύμβαση δανείου προκειμένου να επενδύσει σε ενοικιαζόμενα διαμερίσματα διακοπών με σκοπό τη διεξαγωγή δραστηριοτήτων στεγάσεως και την ιδιωτική παροχή υπηρεσιών τουριστικού καταλύματος;

4) Έχουν οι διατάξεις του άρθρου 24, στοιχείο 1, του κανονισμού 1215/2012 την έννοια ότι τα δικαστήρια της Δημοκρατίας της Κροατίας έχουν διεθνή δικαιοδοσία επί υποθέσεως που αποσκοπεί στην κήρυξη της ακυρότητας συμβάσεως δανείου και των συναφών εγγυητικών δηλώσεων και στην άρση υποθήκης στο κτηματολόγιο, όταν, προκειμένου να παρασχεθεί εγγύηση για την εκπλήρωση των απορρεουσών από τη σύμβαση δανείου υποχρεώσεων, η εν λόγω υποθήκη συστάθηκε επί ακινήτων του οφειλέτη ευρισκομένων εντός της επικράτειας της Δημοκρατίας της Κροατίας;

Προσφυγή της 5ης Δεκεμβρίου 2017 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ιρλανδίας

(Υπόθεση C-678/17)

(2018/C 022/43)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: P. J. Loewenthal, A. Μπουχάγιαρ)

Καθής: Ιρλανδία